

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΟΥΣ

(Ἐκ τῶν ἀνεκδοτῶν μου)

Ἔο σήμερον τρελλός
αὔριον φαίνεται φρόνιμος.

Εἶναι ἀπάνθρωπον νὰ ἐνοχλῆ τις ἄνθρωπον καπνίζοντα σιγάρον ἀβάνης . . . . . Διατί ἀφίνει τὴν θύραν ἀνοικτὴν; Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐνοήσῃ τις τὸ διατί. Διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ καπνός καὶ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπρέτου. . . . . "Ἐχω τὴν μονομανίαν νὰ ἔχω πάντοτε πλησίον μου τὸν ὑπρέτην μου. . . . . Ἐσάκις καταλαμβάνομαι ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ πηδῶ ἢ γράφω ἐπιταφίους λόγους, ὁ ὑπρέτης μου δυσαρεστεῖται καὶ θορυβεῖ. Ἰδοὺ δι' ἐμὲ τὸ καλλίτερον ναρκωτικὸν τῶν νεύρων μου. . . . . Ἡ νύξ, δηλαδή, ἡ σιωπή. . . . . Τί λέγω! Ὁ θάνατος, ἡ καταστροφή—διότι ἡ νύξ ἰσοδυναμεῖ μὲ θάνατον καὶ καταστροφήν—ἐρεθίζει τὰ νεῦρά μου. Περίεργον καὶ τοῦτο. Τὸ σκότος θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὡς κατευναστικὸν τῶν νεύρων. Ἄλλ' ἕκαστος κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του· λαμβάνομεν ὅπιον διὰ νὰ κοιμηθῶμεν καὶ ἐν τούτοις μένομεν ἀγρυπνοὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. . . . . Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ σιγάρον τῆς ἀβάνης. Μέρος οὐσιῶδες τῆς ἀνθρωπίνου εὐτυχίας ἀπαρτίζει καὶ τὸ σιγάρον τῆς ἀβάνης. Διαρκεῖ ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν, καθ' ἣν ἐν εὐόσμῳ ἀτμοσφαίρᾳ τελεῖται ἡ πέψις. . . . . Ἀφήσατε τοὺς ἰατροὺς ν' ἀνυγράψωσι τὴν πεψίνην διὰ νὰ μὴ χωνεύωσιν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κρασί τῆς Κίρας, διὰ νὰ προκαλῶσι κατάρρους τοῦ στομάχου, τὸ ἔλαιον τοῦ Ὀνίσκου διὰ νὰ κόπτωσι τὴν ὄρεξιν τῶν δυστυχῶν παιδίων καὶ τόσα ἄλλα φάρμακα, ἅτινα οὐδὲν ἕτερον ἐπιφέρουσιν ἀποτέλεσμα ἢ τὴν καταστροφήν ἀληθῶς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἔξυπνος ἤξεύρει κα-